

ALPHAVILLE – A VÖRÖS LAPOK (1994)

A Prostitute megjelenése óta a Moonoffice új ismertetőt küld az együttes iránt érdeklődőknek. Az alábbiakban ezeknek a „vörös lapoknak” a szövegét olvashatjátok.

1. Az ellazult befogadás

Új album az Alphaville-től? Ez váratlan eseménynek tűnhet, hiszen a trió a „The Brehtaking Blue” 1989-es megjelenése óta gyakorlatilag eltűnt. De legalább jól használták ki ezt az időszakot. Az Alphaville tagjai kiválasztották magukat – úgy zenészekként, mint embereként. Bernhard Lloyd így összegzi ezt: „Sokkal nyugodtabb hangulatban készítettük ezt a lemezt, mint a legutóbbit.” Marian Gold úgy tekint a múltra, hogy a The Brehtaking Blue készítése során a túlzó gyűlölet jegyében dolgoztak, és ez sok döntésükre kihatott. A So Long Celeste című szólólemezének megjelenése döntő befolyással volt rá, mint alkotóra. Ezért az új album felvételekor egyfajta türelmes légkör uralkodott a stúdióban. Csupán egy kérdés maradt: a mai techno-mánia, a rövid életű dance-floor irányzatok és a hetvenes évek rock klasszikusainak visszatérése mellett van-e az Alphaville-nek létjogosultsága és mit kell közvetíteniük?

2. A szöveg ereje

Az Alphaville mindig is őszinte volt a szerzeményei stílusát tekintve. A Prostitute során kifejlesztettek egy új stúdiótechnológiát, de a cél persze a zene és a szöveg meggyőző erejének egyesítése maradt. De egy popzenekar, mint az Alphaville nem szolgálhat válasszal napjaink sürgető politikai és társadalmi problémáira. Ők ezért csak az üzenet elemzését nyújthatják, amit egy popegyüttes még megtehet: „Saját élményeinken keresztül fejezhetjük csak ki magunkat, nem globális szinten. Nem lehetünk egy, az egész világon elterjedt dolog ellen egy globális válasszal.” Az Alphaville ezért a szövegek szintjén mozog, megadva ezzel az egyéni értelmezés lehetőségét. „Persze, minden a saját magunk kis mikrokozmoszán alapul, és ez tesz sebezhetővé. Mi felépítettük a magunk elefántcsonttornyát. De ne felejtse el, hogy a tetejéből nagyon messzire látunk.” Ezért hát az Alphaville mottója: Ki az adatfüggő társadalom bevásárlóközpontjából, ki az egyéni kreativitás mezejére!

3. A történelmi összeütközés

A Prostitute megjelentetésével az Alphaville búcsút ígért a múlttól. „Ez az album egy lépés a valóságba” – jelentette ki Marian Gold. Amikor a német, vidéki trió megalkotta a neoromantikus pop-klasszikust, a Big In Japan-t, fantasztikus álmvilágban éltek. A második kislemez a Sounds Like A Melody és a Forever Young, majd az azonos című debütáló album olyan gondolati töről fakadt, amely inkább volt különc, mint realista. A második albumot követően 1986-ban az Alphaville a művészi látókörét a vele kapcsolatos dolgokra terjesztette ki. A harmadik, a The Brehtaking Blue címet viselő, 89-es album, újszerűen CD-grafikát is tartalmazott, amely dekóderrel tekinthető meg. A Songlines projekt, amelyet ugyanekkor indítottak el, kitört a taposómalom-szerű videók sorából, és az Alphaville-t a rövidfilmek világába vitte.

4. A paradigmaváltás

Napjaink egyik legsajátságosabb életfelfogása, hogy mindenkinek mindenről véleménye van, holott soha nem tudja teljességében átérezni azt, mivel nem hat rá közvetlenül. A Prostitute ennek a következményeit vizsgálja. A Prostitute egy olyan világképet hiányol, mely nem bíz meg az elektromos média úgynevezett „igazi hírei”-ben, és nem kizárólag Európára irányul. Marian Gold, aki az elmúlt években alaposan beutazta Afrikát, a következőket tapasztalta: „Afrika minden egyes falujában van egy színes televízió, s az emberek nézik a mai világból jövő képeket, s mindannyian azt gondolják, hogy ez csodálatos. Úgy gondolom, hogy rendkívül kényelmes, amikor a nyugat-európaiak ezek megítélését rájuk bízzák, de a Harmadik Világ dühös ezért. Alapjába véve átrázzák a „nemes vadakat”, hogy még mindig a saját eredetük és gyökereik állatkertjében vegetálnak.” Az Alphaville számára a paradigmaváltás következménye ez az egysíkú gondolkodás: vélemények és viselkedések nem többek egy irány eredményénél, egy saját élménynél és nem kell mást tenni az élet közvetlen területével. „Teljesen elveszítettük a kapcsolatunkat a múltunkkal, mi magunk vagyunk a Bolondok (Fools). A Beethoven ugyanakkor egy teljesen más véleményt közvetít, amely most követel magának helyet Németországban. Sok német büszke Beethovenre. Amikor valahol a holocaustról beszélnek, rögtön elterelik a szót Goethére, Beethovenre, vagy valaki másra, mondván, a németek egyáltalán nem rosszak. De Beethovent semmi másra nem használják, mint hogy eltereljék a figyelmet a valódi problémákról...”

5. A jelenlegi helyzet

A Prostitute a burleszk elemektől egészen a komolyabb percek felé vezeti az Alphaville útjait. A zenekar az albumot szorosán egymáshoz kapcsolódó számoknak tartja: Paradigm Shift, Fools, Ivory Tower, Ain't Strange és Parade. Akárhogy is, ez nem egy szorosra szőtt konceptalbum, vannak kevésbé fontos felvételek is. A The Impossible Dream is ilyen, Marian véleménye erről: „Szövegileg nem tartalmaz semmiféle egyéni nézőpontot. Egyszerűen egy szerelmes dal, melyet nap mint nap milliók írnak.”

Az Alphaville szereti egy kicsit a szövegekre fektetni a hangsúlyt, ezáltal zeneileg egy kicsit elkalandozni. Ez az egyik oka annak, hogy a felvételek 1992 márciusától egészen 1994 tavaszáig húzódtak. „A szöveg komolysága arra kényszerít bennünket, hogy a zenét is komolyabbá tegyük – mondja Marian Gold – egyszerűen semmit nem tudunk könnyen venni.” A Faith reagge ritmusát megvádolhatják, miszerint egy kissé elcsépett. „Ez igaz, a zene egy kissé triviális, de nézd csak meg benne a szövegösszefüggést.” A Faith bizonyítja, hogy az Alphaville-ben megvan a zenei irónia iránti hajlam és képesség.

6. Ha a zene lesz a szerelem étke...

„Az a kérdés, hogy mikor ismeri el végre valaki a „modern” és a „nem modern” kifejezéseket, mint minősítést. Mi nem állítjuk, hogy modernnek, vagy éppen nem modernnek vagyunk. Amióta csak zenélünk, egy kicsit mindig a dilettantizmus felé tartunk. Nem térünk vissza soha. Amit az új albumon hallasz, az mindaz, ami ránk vonatkozik. Talán még egy kicsit több is ennél – állítja Marian Gold - egyszerűen

ennyik vagyunk.” Mindazonáltal az Alphaville nem zárja el magát a kortársaktól. Marian Goldot olyan művészek inspirálják, mint Heather Nova, Die Einstürzenden Neubauten vagy PM Dawn.

(fordítás: Ariana Design Studio, 1994)